

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Idy Hanzelovej, v právnej veci navrhovateľa: **L. K. G.**, štátneho príslušníka Indie, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu ČAS: MU-676-17/PO-Ž-2008 zo dňa 5. decembra 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Sz 2/2009-31 zo dňa 15. apríla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Sz 2/2009-31 zo dňa 15. apríla 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-676-17/PO-Ž-2008 zo dňa 5. decembra 2008, ktorým odporca rozhodol o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu, ako zjavne neopodstatnenej, podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle). Navrhovateľovi súd právo na náhradu trov konania nepriznal a súčasne rozhodol, že trovy tlmočného znáša Slovenská republika.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej je vecne správne a v súlade so zákonom. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodov rasových, národnostných alebo náboženských, či z dôvodov zastávania určitých politických názorov, alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd uviedol, že v aktuálnom konaní pred odporcom (aj v predchádzajúcich konaniach), ako aj v konaní pred súdom bolo celkom jednoznačne preukázané, že navrhovateľ odôvodnil svoju žiadosť o azyl jedine tým, že Indiu opustil preto, lebo sa obával o svoj život, ktorý mal byť ohrozený v dôsledku pozemkového sporu s jeho strýkom. Tento dôvod žiadosti o azyl je zjavne iným, ako sú dôvody predpokladané v ust. § 8 zákona o azyle, resp. dôvody uvedené v ust. § 13a (§ 2 písm. f/ zákona o azyle), ktoré sú naviazané na perzekúciu z dôvodov rasy, náboženstva, národnosti, zastávania určitých politických názorov, či príslušnosti k určitej sociálnej skupine, keď prípadné ohrozenie navrhovateľa zo strany strýka v súvislosti s majetkovým sporom nie je možné subsumovať pod žiaden z týchto dôvodov. Krajský súd poukázal aj na to, že navrhovateľa nie je možné zaradiť do sociálnej skupiny ako dôvodu perzekúcie, pretože osoby majúce pozemkové spory netvoria sociálnu skupinu v zmysle § 19a ods. 4) písm. e) zákona o azyle.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý vyjadril nesúhlas s rozhodnutím krajského súdu a poukázal na to, že pozemkové spory sú v Indii veľmi časté, pričom spor so strýkom sa pokúsil riešiť podaním žaloby na súd, ktorá však bola odmietnutá. Nakoľko mu štátna moc nevedela poskytnúť pomoc a ochranu, musel z Indie odísť, aby si zachránil život. Uviedol, že v prípade návratu domov by ho strýko mohol aj zabiť, čo považuje za dôvody dostatočné pre udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany, pretože v prípade návratu do Indie riskuje ohrozenie života a zdravia. Dodal, že v rámci Indie nie je možné sa presťahovať do inej oblasti, keďže vzhľadom na spoločenský systém by pre navrhovateľa bolo takmer nemožné žiť kdekoľvek inde, nakoľko by tam nemal rodinu, priateľov a teda ani sociálnu sieť.

Navrhovateľ ďalej namietal, že ním prezentované dôvody neboli odporcom v správnom konaní riadne posúdené a komplexne preskúmané a odporca vydal rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o azyl ako zjavne neopodstatnenej predčasne a bez toho, aby riadne preskúmal skutkový stav.

Navrhovateľ zároveň poukázal na skutočnosť, že v predchádzajúcom azylovom konaní MU-385/PO-Ž/2006 odporca rozhodol podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle v znení platnom v danom čase, že neudeľuje navrhovateľovi azyl a nie,

že žiadosť navrhovateľa o azyl zamieta ako zjavne neopodstatnenú. Uvedené podľa navrhovateľa znamená, že v roku 2006 odporca nepovažoval jeho dôvody za zjavne neopodstatnené, ale posudzoval ich z hľadiska ich relevantnosti vo vzťahu k definícii utečenca. Navrhovateľ súčasne vyslovil názor, keďže od uvedeného času sa dôvody jeho žiadosti o azyl, ani definícia utečenca nezmenili, mal odporca v konaní postupovať rovnako a navyše mal tento raz vyhodnotiť dôvody navrhovateľa aj z pohľadu, či nespĺňajú podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany, keďže takéto posudzovanie v jeho prípade nebolo doteraz vykonané. Na základe uvedeného navrhol rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmeniť tak, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu v celom rozsahu zruší a vec vráti odporcovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti navrhovateľa a poukázal na to, že tento dňa 15.10.2008 v dotazníku žiadateľa o udelenie azylu uviedol, že sa plne pridržiava dôvodov uvedených v predchádzajúcom konaní, kedy ako dôvod svojej žiadosti o udelenie azylu uviedol pozemkové spory so svojim strýkom, ktorý sa mu vyhrážal smrťou, lebo mu nechcel predať pozemok, o ktorý mal záujem, čo bol jediný dôvod jeho odchodu z Indie, pričom so štátnymi orgánmi nikdy problémy nemal, nikdy nebolo voči nemu vedené trestné konanie a nebol členom žiadnej politickej strany. Odporca dodal, že navrhovateľ neudáva dôvody, relevantné pre udelenie azylu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 06.08.2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a) zákona č 480/2002 Z.z. o azyle (účinného od 01.12.2008) ministerstvo udolí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods.4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa §13c ods.1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinného do 01.01.2009) cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo v ktorom je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu taký trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zákona o azyle, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Keďže skutočnosť, že navrhovateľ mal pozemkové spory so svojim strýkom nie je dôvodom na udelenie azylu a rovnako takýmto dôvodom nie je ani to, že sa mu mal strýko vyhrážať a fyzicky ho napadnúť, nakoľko v tomto prípade ide výlučne o osobné spory navrhovateľa, ktoré nie je možné riešiť podľa zákona o azyle, pretože by to znamenalo rozšírenie pojmu utečenec, pričom navrhovateľ sa dá považovať za prisťahovalca. Na základe uvedeného odporca konštatoval, že udelenie azylu či doplnkovej ochrany na základe zákona o azyle by znamenalo popretie účelu tohto zákona.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, („Súhrnná teritoriálna informácia – India“ spracovaná zastupiteľským úradom Českej republiky v Dillí ku dňu 01.10.2008, „Správa o dodržiavaní ľudských práv“ Úradu pre demokraciu, ľudské práva a prácu

Ministerstva zahraničných vecí USA z 11.03.2008 a „Správa o informáciách o krajine pôvodu – India“ vydanéj Hraničným a imigračným úradom Ministerstva vnútra Veľkej Británie 31.01.2008), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti dôvodmi, pre ktoré žiadal o udelenie azylu a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 15.10.2008) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod odchodu z krajiny pôvodu uviedol, že zotrúva na dôvodoch svojej žiadosti z predchádzajúceho konania. Dodal, že všetko, čo o svojich dôvodoch uviedol sa zakladá na pravde, nechce nič zmeniť ani doplniť a vypovedal vyčerpávajúco o všetkom. Od jeho prvej žiadosti v roku 2005 sa domov nevrátil.

Na otázku, prečo počas jeho prvej žiadosti o azyl na území SR opustil 29.10.2005 Azylové zariadenie Vlchy a následne nelegálne vycestoval do Rakúska odpovedal, že mu jeho krajanovia poradili, aby pokračoval v ceste, lebo zo Slovenska ho taktiež môžu vyhostiť a keďže nepoznal zákony Slovenskej republiky, bál sa vyhostenia a preto ušiel. Odpoveď na otázku, prečo keď mu 09.06.2008 skončila platnosť dlhodobej priepustky, následne 10.06.2008 svojvoľne opustil priestory Pobytového tábora Gabčíkovo navrhovateľ uviesť nevedel. V čase od 10.06.2008 až do 31.10.2008 sa zdržiaval v Trnave, nakoľko tam pracoval v závode Samsung a býval na ubytovni, ktorú mu sprostredkovala firma Samsung.

Na otázku, či si bol vedomý právoplatného skončenia konania o azyle dňa 14.05.2008 uviedol, že o tejto skutočnosti nič nevedel. Doplnil, že odpoveď na otázku, prečo išiel na políciu až v októbri 2008 znovu požiadať o azyl taktiež nevie uviesť, avšak je si vedomý, že o jeho žiadosti o udelenie azylu na území Slovenskej republiky už bolo raz rozhodnuté, ale aj napriek tomu opäť požiadal o azyl. Zároveň dodal, že v čase od 10.04.2006 až do 13.10.2008 bol na území Slovenskej republiky, ani raz za toto obdobie územie Slovenskej republiky neopustil.

Na otázku, čoho sa navrhovateľ obáva v prípade návratu do krajiny uviedol, že sa bojí toho, že strýko by ho mohol opäť zbitť. Navrhovateľ bol vypočutý za prítomnosti tlmočníka, proti tlmočeniu nenamietal a tvrdil, že tlmočníkovi rozumie.

Odporca v rozhodnutí, ktorým navrhovateľovi azyl neudelil, poukázal na to, že navrhovateľ požiadal prvýkrát o udelenie azylu na území Slovenskej republiky 25.10.2005 na oddelení policajného zboru PZ Vlchy z rodinných dôvodov. Po podaní vyhlásenia bol zaslaný do Azylového zariadenia Vlchy, kde s ním boli vykonané prvotné úkony, súvisiace so vstupom do azylovej procedúry. Následne dňa 29.10.2005 svojvoľne, bez udania dôvodu a upovedomenia personálu, azylové

zariadenie opustil a zdržiaval sa mimo neho viac ako 7 dní bez priepustky, pričom jeho pobyt nebol migračnému úradu známy. Na základe týchto skutočností bolo jeho konanie vedené pod č. p.: MU-2403/PO-Ž/2005 dňa 07.11.2005 podľa § 19 ods. 1 písm. f) zákona o azyle zastavené a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 05.12.2005.

Druhýkrát požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky 10.04.2006 pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Adamov – Gbely z dôvodu obavy o svoj život. Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky svojím rozhodnutím č.p.: MU-385-12/PO-Ž/2006 podľa § 13 ods. 3 zákona o azyle neudelil azyl na území Slovenskej republiky, pričom sa na menovaného nevzťahoval zákaz vyhostenia alebo vrátenia podľa § 47 zákona o azyle do Indie. Voči rozhodnutiu migračného úradu navrhovateľ podal v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok na Krajský súd v Bratislave, ktorý svojím rozsudkom č.k. 10 Saz 54/2006-71 zo dňa 14.02.2007 potvrdil rozhodnutie migračného úradu. Proti rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý svojím rozsudkom č.k. 2 Sža 11/2007 zo dňa 19.12.2007 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.05.2008.

Pri pohovore konanom dňa 24.04.2006 navrhovateľ uviedol, že z krajiny pôvodu vycestoval z rodinných dôvodov, bojí sa o svoj život, keď sa mu strýko v Indii vyhrážal, že ho zabije. Dôvodom bol jeho pozemok, o ktorý ma strýko záujem. Strýkovi ho nechcel predať, pretože mu ponúkal malú čiastku ako kúpnu cenu. Na súd ani na obecnú radu sa neobrátil, pretože strýko má v obci kontakty (je starostom obce). Na polícii bol, ale domnieva sa, že nekonala; neinformoval sa. Štátnymi orgánmi nebol prenasledovaný ani nemal v Indii iné problémy. Nevyužil možnosť vnútorného presídlenia.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že navrhovateľove dôvody pre udelenie azylu nie je možné považovať za relevantné v zmysle zákona o azyle, keď problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi. Preto, ak krajský súd rozhodnutie o žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu, ktorá bola zamietnutá ako zjavne neopodstatnená považoval za zákonné a ako také ho potvrdil, bolo potrebné s jeho právnym názorom súhlasiť.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho

ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky, nemožno považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a jeho žiadosť je založená na iných dôvodoch ako v § 8, § 10, § 13a alebo 13b, najmä na dôvodoch, ako je konflikt s príslušníkom rodiny o pozemky, takýto záver nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, preto krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o údajných konfliktoch so svojim strýkom o pozemky by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými útokmi zo strany jeho strýka.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Jeho námietky o pochybení odporcu, keď navrhovateľovi svojim rozhodnutím neposkytol doplnkovú ochranu vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné, nakoľko v zmysle § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak, avšak o predmetnej žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu odporca rozhodol tak, že ju zamietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 12 ods. 1 písm. a) a ods. 3 zákona o azyle, preto o poskytnutí doplnkovej ochrany nerozhodoval.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje, pričom považuje za dôležité zdôrazniť, že krajský súd nepochybil, keď rozhodnutie odporcu potvrdil, pretože údajné konflikty a problémy navrhovateľa s jeho strýkom o pozemky nebolo možné pričítať verejnej moci v krajine pôvodu, preto tieto námietky navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné

a napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 6. augusta 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová